

MARTINA
HLUBOČKÁ

BESTSELER
BOOK

NEPOŠKVRNENÁ POVEŠŤ

MARTINA HLUBOCKÁ

NEPOŠKVRNENÁ
POVEŠŤ

Martina Hlubocká
Nepoškvrená povest'
Copyright © Martina Hlubocká
Cover design © Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

ISBN: 978-80-89821-61-7

Prístav Dover
Londýn, Anglicko 1807

Kapitola 1

Od mora vanul chladný vietor. Vo vzduchu sa vznášal ťažký zápach hnijúcich odpadkov, premiešaný s pachom rýb a alkoholu.

V tieni jedinej lampy, osvetľujúcej spráchnivený drevený mostík a pár nesúmerne poukladaných debien, sa ticho vynorila vysoká postava. Muž sa rozhladol navôkol a započúval sa do vzdialeného zvuku odbíjajúcich hodín. Bola polnoc, presne ako predpokladal. S naoko ľahostajným výrazom sa pobral na koniec móla.

S rukami vo vreckách kabáta pôsobil nenútene, no v skutočnosti bol v strehu. Na takomto mieste si človek musel dávať pozor, z ktoréhokoľvek rohu mohol vyskočiť zlodej alebo banda podgurážených námorníkov, potácajúcich sa z neďalekej krčmy.

Nepozorovane sa rozhladol po prístavisku, no nikde nevidel ani živú dušu. Teda ak nepočítal hlodavce, ktoré mu prebiehali popod nohy, a o ktorých v týchto končinách nebola núdza. Zatál zuby a sústredil sa, aby správne kládol jednu nohu cez druhú. Po toľkých týždňoch strávených na lodi mal zvláštny pocit, akoby sa ešte vždy hojdal na vlnách.

Preto si vydýchol, keď konečne mohol opustiť stiesnené priestory lode s názvom Morská panna a vystúpiť na breh. No jeho úlava netrvala dlho. Rýchlo ju vystriedal chlad, ktorý pocítil, len čo spočinul nohami na pevnej zemi.

„*Môj takzvaný domov,*“ pomyslel si ironicky, a i napriek sna-

he v ústach pocítil horkosť. Desať rokov sa Anglicku vyhýbal, dokonca sa mu podarilo vytlačiť ho i zo svojej mysle, kým ho okolnosti neprinútili vrátiť sa. Do chrbta sa mu oprel vietor a tak si pritiahol golier kabáta. Takmer zabudol, že podnebie je tu o poznanie chladnejšie. Prenikol cez zostupujúcu hmlu a zamieril k neurčitým obrysom pri dláždenej ceste.

„*To by mohol byť môj koč,*“ uvažoval.

V liste, ktorý poslal svojmu správcovi ešte pred svojím odchodom z kolónií, ho informoval o presnom dni a hodine svojho príchodu. Všetko teda malo byť pripravené.

S čoraz stiesnenejším pocitom prišiel na koniec prístaviska, a zastal pri tmavom koči. Prezrel si mohutne vyzerajúci štvorkolesový koč s kozlíkom, navrchu ktorého sedel kočiš a ostrážito sledoval okolie. Spod pláštá mu vykúkala rukoväť pištole. Usúdil, že zrejme nebol jediný, kto nedôveroval tomuto miestu.

Vtom mu zrak padol na dvierka koča. V ich strede sa vynímal zlatý erb s veľkým okrasným písmenom O, okolo ktorého sa vinulo telo hada. Teraz už nepochyboval, že koč očakáva práve jeho. Ten zlatý erb by spoznal všade. Bol to erb rodiny St´Oliverovcov. Jeho erb, o ktorom dúfal, že už ho nikdy neuvidí.

Stále bojoval s nutkaním otočiť sa, nastúpiť na hocijakú loď smerujúcu z Londýna a odísť z tejto prekliatej krajiny. No toľko šťastia nemal. Mal dôvod, kvôli ktorému sa sem musel vrátiť a ten ho ťažil ako kameň na hrudi. Ale ak všetko pôjde, ako si naplánoval, vyrieši celú záležitosť skôr, ako si vôbec zvykne na anglickú pôdu pod nohami.

Strnulo sa usadil na tmavomodrom čalúnení a skôr vycítil, ako zbadal, prítomnosť inej osoby. Tlmené svetlo dopadalo na chudú postavu staršieho gentlemana v hnedom obleku, sediaceho oproti nemu.

„Vaša Milosť,“ pozdravil ho s bezchybným anglickým prízvukom.

V tej chvíli mu celé telo stuhlo. To oslovenie nepočul odvetdy, čo odtiaľto odišiel. Postupne sa prinútil uvoľniť napäté svalstvo a na znak privítania nebadane prikývol. Rýchlym pohľadom si prezrel muža, ktorého najal ešte jeho otec ako správca St'Oliverovského majetku. Všimol si, že sa veľmi nezmenil. Azda okrem hlbokých vrások okolo očí ukrytých za okuliarmi s hrubšími rámami, ako si pamätal, a šedin na sluchách.

Správca potichu zaklopal na vrch koča a dali sa do pohybu.

„Aká bola cesta, Vaša Milosť?“ opýtal sa.

„Dlhá, Volters,“ odpovedal stroho a pohľadom naznačil, že o rozvoj diskusie nemá záujem. Sústredil sa na dianie za oknom, no okolie si sotva všimal. Ved' cez tú prekliatu hmlu aj tak nič nevidel. Cesta ubiehala v napätom tichu a hoci si uvedomoval, že nie je práve najpríjemnejší spoločník, náladu mal s každou ubiehajúcou sekundou čoraz viac pod psa.

Cítil, ako koč vybočil z dláždenej cesty a zamieril na sever Londýna. Čo nevidieť bude v cieľi svojej cesty. Vezie sa do londýnskeho sídla St'Oliverovcov, kde sa mu len rozjatria staré spomienky. A to len preto, aby zrealizoval plán, ktorý celkom naruší jeho snahu o pokojnú budúcnosť.

Nemohol si pomôcť, ale cítil, ako mu vrie krv v žilách. Zadíval sa na čoraz viac sa vzdalujúce svetlo z prístavu a v hlave sa mu vyrojila jasná spomienka.

Práve oslávil dvadsiate narodeniny. A hoci bol zvyknutý na otcove prehnane vysoké nároky, ako i na to, že ich nikdy nesplnil podľa jeho predstáv, v ten deň jednoducho vybuchol. Priviedol si priateľov, s ktorými chcel oslavovať, no otec ho ako obvykle len skritizoval.

Netrápilo ho, že salón je plný ľudí. I napriek tomu poukázal na všetky synove nedostatky a priateľov, ktorí mu prišli zablahoželať, nazval naivnými hlupákmi, ktorí chcú oslavovať s dedičom, čo nestojí ani za deravý groš. V ten deň jeho trpezlivosť vypršala.

Mal už po krk otcových ponôš a zo všetkého najviac mu túžil vymazať chladný pohľad z očí. A to sa mu aj podarilo. Chlad vystriedala hanba a sklamanie zo syna, ktorý nerešpektuje svojho otca. Následne sa po celom dome ozývala ostrá výmena názorov, počas ktorej ho otec nazval hanbou rodiny.

Ako syn je mu vraj nanič, vykričal mu, a ako vždy ho netrápilo, že majú celý zástup svedkov. Hoci hostia urýchlene odišli, otec ani syn tomu už nevenovali pozornosť.

Zrazu sa ako blesk z jasného neba rozhodol. Bez slova sa otočil a odišiel od otca presne s takým výrazom, aký tak často vídal u neho. Zamieril do svojej izby a pobalil si veci. Hneď, ako sa matka dozvedela čo sa deje, priznala sa mu, že chápe, prečo sa tak rozhodol a usúdila, že to tak bude najlepšie. Boli to práve jej slová, ktoré mu úplne uzavreli srdce. Vedel, že ho má rada, no nikdy sa neodvážila zastať sa ho.

A to jeho rozhodnutie odísť len posilnilo. Nastúpil na prvú loď a odplával do kolónií. Odvtedy prestal byť synom vojvodu St'Olivera a začal si budovať nový život podľa svojich predstáv.

O dva roky neskôr ho zastihla správa o matkinej smrti. Vinu pripísal otcovi. Odvtedy akákoľvek nádej, že sa raz vráti, zhasla.

Netušil, čo sa stalo so starým vojvodom a ani ho to nezaujímalo, pokiaľ mu pred rokom neprišla správa o jeho smrti.

Odvtedy bojoval sám so sebou, až pokým triezva logika nezvítazila. Ako jediný dedič mal povinnosti, ktoré – hoci sa snažil – nemohol ignorovať. A tak sa vrátil. No neplánoval sa tu

zdržať príliš dlho. Zachmúril sa a ešte hlbšie sa vryl do sedadla.

Vycítil sústredený pohľad svojho spoločníka a tak mu rozladený spomienkami uštedril ľadový pohľad. Nemusel sa ani snažiť a Volters sa začal nepokojne hniezdiť.

Znova sa zadíval z okna a sledoval mihajúce sa svetielka. Hmla už trochu ustúpila, takže si všimol názov ulice. Práve vstúpili na St James Street.

Domy strednej triedy vystriedali elegantné mestské domy, ktoré jasne prezrádzali, že sú na území „vyššej spoločnosti“.

S povytiahnutým obočím si prezeral dokonale upravené predzáhradky, novo vydláždené cesty, kruhové námestie v strede ulice s dominujúcou mramorovou fontánou, navrchu ktorej stál anjel vyplývajúci vodu, a zopár draho vyzerajúcich obchodov. Žiadne hnijúce odpadky na chodníkoch, či preháňajúce sa hľadavce.

Okolie pôsobilo nadmieru upravené a nikde nebolo vidieť ani len smietku, za čo tunajší obyvatelia istotne vďačia veľkému počtu zametačov. S iróniou si pomyslel, že všetky živé ploty určite mali rovnakú dĺžku. Slabo sa uškrnul. Ako inak, veď je na území snobov, ktorých najväčšou vášňou je oháňať sa rodokmeňom. A teraz k nim patrí i on.

Tá myšlienka ho prinútila vytriezvieť. Vtom ho v sedadle prudko nadhodilo, až si skoro udrel hlavu o strop. Nestihol sa ani poriadne rozhliadnuť, keď sa situácia zopakovala. Počul, ako kočiš zahrešil, a kone hlasno zaprotestovali.

Vykukol z okienka a pohľadom zaletel na cestu. Zbadal niekoľko dlažbočných kociek položených o niečo vyššie ako ostatné. V poslednej chvíli sa kočiš jednej vyhol a citeľne spomalil kone, no poslednému nárazu sa aj tak nevyhli. Len tak-tak a udrel by si hlavu o rám okna. Hlasno zanádal. To v tejto

krajine nedokážu vydláždiť ani cestu?!

Kočíš sa však ani v pomalej rýchlosti nedokázal vyhnúť všetkým nerovnostiam, a tak ich znova niekoľkokrát nadhodilo. Keď dopadol asi piatykrát späť do sedadla, čudne sa mu zachvel žalúdok. Jeho zlá nálada sa vyšpičkovala do krajnosti.

Skvelé, ešte sa aj povracia. Nahnevaný, s otázkou v očiach, sa otočil na správcu.

„Prepáčte,“ Volters sa začal okamžite ospravedlňovať, pričom sám mal čo robiť, aby sa udržal na sedadle. „Mal som vybrať inú cestu. Zabudol som, že práve dokončili dláždenie. Naozaj sa Vám veľmi ospravedlňujem, Vaša Milosť. Neviem, ako som na to mohol zabudnúť.“

Volters si pritiahol okuliare bližšie k očiam a sledoval svojho pána vystrašeným pohľadom. „Možno by sme sa mohli vrátiť?“ skúsil opatrne.

„A absolvovať to znova? Nie, ďakujem!“ vyštekol bez rozmyslu. Ešte to by mu tak chýbalo, zopakovať si tú pekelnú cestu nanovo. Už teraz mal pocit, že jeho žalúdok viac nevydrží.

Položil si naň ruku a s tichým hlasom správcu varoval: „Pre prípad, že by som sa ešte niekedy rozhodol byť takým bláznom a opäť cestovať kočom, Vás žiadam, aby ste si riadne preštudovali, kadiaľ pôjdeme.“

Prudko vrazil chrbtom do sedadla a snažil sa nepripustiť si, ako sa mu pečená ryba na masle, neskoršia večera na lodi, pohybuje v žalúdku. Nechápal, čo sa s ním deje. Ešte nikdy mu nebolo takto zle. Ruky zaťal do pästí a snažil sa sústrediť na jeden bod, čo mu išlo podstatne ľahšie, keď zišli z hlavnej cesty a tak konečne opustili to „bojisko“.

Odvážil sa poriadne nadýchnuť, keď vtom zastali. Bez toho, aby si overil, či už sú na mieste, bleskovo otvoril dvierka a vyhu-

pol von. Prekvapený lokaj, ktorý sa mu zjavne chystal pomôcť vystúpiť, ostal šokovane stáť na mieste.

„Pre... prepáčte, Vaša Milosť,“ vykoktal sluha a cúvajúc sa uklonil.

Daniel sa opatrne nadýchol a pocítil, ako sa mu žalúdok upokojuje. Vďaka Bohu! Netúžil po uvítacom ceremoniáli, pri ktorom by si povracal topánky. Bez slova vyšiel po schodoch a razom sa ocitol v uvítacej hale vykladanej mramorom. Tu naňho čakal dlhý zástup sluhov, šepkajúcich Vaša Milosť, a prehybajúcich sa v zdĺhavých úklonoch a smiešnych puckerlíkoch.

Keď si spomenul na Sant Bernard, kde si boli všetci rovní, mal chuť niekomu vraziť.

Vtom sa pri ňom zjavil ďalší sluha a v nevedomosti mu chcel zložiť kabát. V tej chvíli jeho trpezlivosť dosiahla vrchol. Ticho zavrčal a nahnevane s mierne sa chvejúcim žalúdkom, vypochoďoval po schodoch vedúcich na druhé poschodie. To, kde sa nachádza hlavná spálňa, si pamätal veľmi dobre.

Vyšiel do vestibulu, nechávajúc prekvapených sluhov za sebou, zahol doprava, a stratil sa vo víre chodieb. Po chvíli sa ozvalo hlasné buchnutie, až sa krásny krištáľový luster v hale roztriasol. Medzi služobníctvom nastalo hrobové ticho. Všetci nepohnute stáli a vyjavene zízali na schody.

Šokujúce ticho sa až po chvíli odvážila narušiť kyprá gazdiná, pani Marlowová.

„Pán Volters?“

Správca sa potichu prizeral správaniu svojho pána a len sklamať pokrútil hlavou. Pristúpil ku gazdinej a prezrel si jej nočný úbor. Cez nočnú košeľu mala prehodenú vlnenú deku a na nohách obuté staré, podomácky ušité papuče. Správca cítil, ako mu začínajú horieť líca a radšej sa sústredil na jej milú tvár.

„Aspoň vieme, že trafil do správnej izby,“ pokúsil sa o vtip, no nik z prítomných jeho humor nezdieľal.

Pán Volters po sluhoch prebehol rýchlym pohľadom a rezignovane si vzdychol.

„Pani Marlowová, personál, predstavujem vám Vášho pána, Jeho Milosť, Daniela Patricka St´Oliver, vojvodu z Weymontu.“

Nato mávnutím ruky rozpustil šokované služobníctvo, ktoré sa vďačne rozprchlo. Jedine pani Marlowová naďalej stála na mieste. Chcela vykročiť ku schodom, no zastavil ju správcovo tichý, ale pevný hlas.

„Nie. Myslím si, že zajtra budete mať dosť času, aby ste sa mu predstavili.“

Pán Volters najal služobníctvo hneď po tom, ako dostal list od mladého pána. Po toľkých rokoch už ani nedúfal, že sa vráti. Správa ho nesmierne potešila a preto sa snažil, aby všetko bolo dokonale pripravené. Okamžite najal sluhov na čele s pani Marlowovou a postaral sa, aby dali mestský dom do poriadku. Predtým, ako vyrazil do prístavu, informoval gazdinú a tak mala dosť času zorganizovať služobníctvo.

Teraz sa v dome všetko ligotalo, no pochyboval, že si to vojvoda vôbec všimol. Gazdiná sa naňho otočila s lútostivým výrazom. „Ale čo ak je hladný alebo chce pripraviť kúpeľ?“

„Nebude, ale ak by predsa, tak zazvoní,“ dodal po chvíli, hoci o tom pochyboval.

Ešte vždy mu behal mráz po chrbte, keď si spomenul na chladný pohľad modrých očí. Boli ako dva kusy ľadu. Farbu očí zdedil po nebohej vojvodkyni, no ten tvrdý pohľad, ktorý dnes u pána videl, si pamätal na inom členovi rodiny. Preto nepochyboval, že ak bude jeho pán niečo potrebovať, zadováži si to sám.

O dva dni neskôr Weymont, grófstvo Dorset

„Mary! Stalo sa niečo úžasné!“ zvolala zadychčane Hannah O’Nellová, len čo spolu s bratom vybehla strmým kopcom a zamierila k malej chalúpke so slamennou strechou.

Mary práve naberala vodu zo studne, keď sa prekvapene zvrtila a rýchlym krokom vyšla spoza domu. Utrela si zašpinené ruky do ošuchanej zástery a s úsmevom sa pozerala, ako k nej bežia dve postavy s ryšavými vlasmi. Súrodencom zamávala a vyšla im v ústrety.

Hoci bolo neskoré poludnie, nebolo neobvyklé, že sa len tak sčista-jasna vynorili pred jej chalupou.

Často ku nej chodievali a Mary sa ich návštevy vždy potešila.

Keď k nej zadychčane pribehli, obaja lapali dych a spod úst im vychádzali obláčiky pary. Bol začiatok jari, no večeri bývali ešte chladné a ani dnešok nebol výnimkou.

„Podďte dnu skôr, ako prechladnete,“ pozvala ich a zaviedla do skromne zariadeného salóna. V kamennom kozube plápolal malý ohník a obaja sa usadili čo najbližšie k zdroju tepla.

„Urobím vám čaj,“ ponúkla sa a cez malú vstupnú halu prešla do kuchyne. Premýšľala, akú novinku jej prinášajú. No ako poznala Hannah, stačilo, aby do obchodíku so zmiešaným tovarom, ktorý s bratom zdedili po smrti rodičov, priniesli nové stuhy a úžasná novinka bola na svete. Hoci mala plnú hlavu starostí, pousmiala sa a vriacu vodu vyliala do čajníka s bylinkami. Položila ho na tácku a pridala k nemu i dve šálky.

Kým servírovala čaj, všimla si, že Hannah sa od nedočkavosti doslova trasie. To potlačilo jej myšlienku na stužky.

„Možno ide o niečo vážnejšie,“ dumala.

„Takže, čo sa stalo?“ spýtala sa s nepredstieraným záujmom.

„Tomu neveríš!“ vyletela Hannah natešene a oči sa jej pritom vzrušene zaleskli.

„Na panstvo sa po mnohých rokoch vracia majiteľ. Gazdiná a pár ďalších ľudí už dorazili a okamžite rozhlásili po mestečku, že prijímajú do služby.“

Mary cítila, ako jej srdce vynechalo jeden úder.

„Si si tým istá?“ opýtala sa neveriacky a doslova trépla, kým čakala na odpoveď.

„Úplne,“ odvetila Hannah a Mary prepadla vlna úľavy.

Práca! Nemohla tomu uveriť. Žeby sa na ňu konečne usmialo šťastie?

Odvtedy, čo pricestovala do Weymontu, zháňala akékoľvek zamestnanie. Klopala od jedných dverí k druhým, ale všade ju odmietli. Niektorí zhovorčivejší jej vysvetlili, že je tu sotva taký zárobok, aby sa sami užívali.

Pomaly jej dochádzali úspory a hrozilo jej, že sa ocitne na ulici. Nemala prostriedky, aby odišla inam a jej domov už neexistoval. Weymont bol jej jedinou šancou. Preto sa rozhodla zavítať dokonca i na tak nechutné miesto, akým bol alkoholom nasiaknutý a cigarami zadymený hostinec u Wilbrugs, kam by žiadna čo i len trochu slušná žena, dobrovoľne nevstúpila. No len čo prekročila prah toho miesta, Wilbrugs, tučný majiteľ s malými prefikáňmi očami, ju ihneď vypoklonkoval, pričom sa jej nezabudol vysmiať. Vtedy ju prvýkrát prepadlo zúfalstvo.

Našťastie hneď stretla slečnu Hannah O'Nellovú, ktorej neunikla ponížujúca scéna v hostinci. Okamžite k nej pribehla a ponúkla jej pomocnú ruku. Odvtedy ubehli štyri týždne a ony sa stali priateľkami.

Krátko nato sa Mary zoznámila s Haniným bratom a i toho

si veľmi oblúbila. Nakoniec neváhala a zverila sa im, že nutne potrebuje prácu. Veď kto iný by jej vedel poradiť lepšie, ako domáci? Dali teda hlavy dokopy a snažili sa niečo vymyslieť, no nikde nebolo nič voľné a keďže nemala žiadne odporúčania, zdalo sa, že vo Weymonte s prácou nepochodí. Dni ubiehali jeden za druhým a hoci šetrila ako sa len dalo, peniaze sa rýchlo míňali. Súrodenci sa ochotne ponúkli, že sa môže presťahovať ku nim a pomáhať im v obchode, no Mary vedela, že zisk z obchodu postačoval akurát pre nich dvoch. A okrem iného, nechcela byť nikomu na príťaž.

Ale dnes, po všetkých prebdených nociach, počula správu, pri ktorej mala pocit, že jej z pliec spadlo ťažké bremeno.

„Kde sa môžem hlásiť?“ spýtala sa pohotovo a Hannah sa natešene zasmiala. Peter sa len ticho usmieval a ruky naťahoval k ohňu. Ak sa aj chystal niečo povedať, Hannah ho rýchlo predbehla.

„V sídle! A zrejme majú naponáhlo, takže najlepšie urobíš, ak sa tam hneď vydáš.“

A tak netrvalo ani hodinu a Mary zastala pred veľkou železnou bránou vymedzujúcou hranice vojvodovho majetku.

Rýchlo pohľadom skontrolovala svoju odev, pozostávajúci zo sukne z tmavého mušelínu, obnoseného kabátika s drobnými gombíkmi a vyblednutých čižmičiek. Keď nevidela ani smietku, uľahčene si vydýchla.

Dúfala len, že im nebude prekážať, že nemá žiadne odporúčania. Nedokázala skryť obavy, no Hannah ju upokojila vysvetlením, že nežiadali kvalifikovaný personál z agentúry. To jej dodalo odvalu a začala sa urobiť všetko preto, aby akúkoľvek voľnú prácu v sídle dostala. Aj keby mala robiť práčku.

Roboty sa neštítala a keď sa pre niečo rozhodla, vedela byť

tvrdohlavá ako mulica.

Opatrne, aby si nezašpinila jediné slušné šaty, preklzla popri pootvorenej železnej bráne a prvé, čo jej udrelo do očí, boli mohutné topole, siahajúce do výšky. Okolo nich sa rozprestieral šírý les, ktorý miestu pridával na pochmúrnosti. Po pár krokoch však stromy pomaly zmizli a nahradili ich ovocné sady a šire polia.

Mary od svojho príchodu navštívila veľa miest v mestečku, no na panstve ešte nebola. Roky nebolo obývané. Hoci bola hnaná túžbou byť čo najskôr na mieste, trvalo jej najmenej desať minút, kým sa dostala ku kamennému mostu, popod ktorý tichučko zurčal úzky potôčik.

Polia a les zrazu vystriedali neupravené záhrady a prerasteny živý plot a uprostred tej divej scenérie dominovalo krásne sídlo z bieleho kameňa. Dom vyčnieval ako monument na útese, pod ktorým sa rozprestieralo šire more. I z takej diaľky mala pocit, že počuje, ako vlny narážajú o útesy.

Ticho vystúpila po kamenných schodoch a zastala pred dvojkrídlovými vchodovými dverami s oblúkovým klenutím. Potlačila napätie a rukou pevne uchopila klopadlo. Zhlboka sa nadýchla a párkrát silno zabúchala. Okamžite sa jedna časť masívnych dverí pootvorila a vyzrel spoza nich starší muž. Mary sa mykla, ale ihneď upokojila, keď sa lepšie prizrela starcovi s bielymi bokombradami a okuliarmi v pozlátenom ráme, spadnutými až na koreň nosa. Zapichol do nej malé očká a po rýchlom zhodnotení jej odevu povýšenecky nadvihol obočie.

„Čím Vám môžem poslúžiť?“

„Dobrý deň, som Mary Woodsová a prišla som sa spýtať na prácu,“ predstavila sa odhodlane.

Sluha si ju chvíľu premeriaval, no nakoniec odstúpil a vpustil

ju do obrovskej vstupnej haly s dreveným obložením a mramorovou dlážkou. Okná po bokoch dverí boli zatiahnuté čiernym závesom. Mary pocítila, ako ju zasiahol chlad a striasla sa. Bolo evidentné, že v dome nikto nebýval už niekoľko rokov.

„Ako vidíte, je tu veľa práce. Dlho sa o sídlo nikto nestaral. Vzadu za halou je malá chodba, ktorá Vás zavedie k ostatným. Je tam gazdiná, ktorá to má na starosti, volá sa pani Marlowová. Tá Vám všetko vysvetlí,“ oznámil jej znechutene a sám sa pustil opačnou stranou, akou posielal ju.

Mary prekvapená jeho rýchlym jednaním sa za ním nerozhodne dívala. Rozhliadla sa, odhodlane nadýchla a prešla cez malé dvere ukryté za rohom schodiska. Bez obzretia napredovala chodbou osvetlenou jedinou sviecou, kým nezačula hlasy.

„Nie, Jane, nemôžeš pomôcť Stuartovi s kvetmi, tvoje ruky sú potrebné tu,“ doľahol k nej autoritatívny starší ženský hlas.

„Ale no tak, pani Marlowová, nebudte puritánka, nechcem nič iné, iba mu ukázať, ktoré kvety treba zastrihnúť a ktoré treba vyplieniť,“ odvetil prosíkjajúci mladší ženský hlas.

Mary spozornela, keď zachytila meno gazdinej a o niečo odhodlanejšie sa vybrala za hlasmi. Zbadala niekoľko ľudí stojacich pozdĺž miestnosti, ako s očakávaním sledujú zjavný spor a tak zostala medzi dverami. Myslela si, že sa bude do zamestnania hlásiť ako prvá a trochu si vyčítala svoju nedočkavosť, no ako videla, o prácu mali záujem viacerí. Presne, ako predpokladala Hannah. V duchu jej znovu poďakovala a so záujmom sa zadívala na gazdinú.

Pani Marlowová, ako sa dovtípila, bola staršia žena s vlasmi pretkanými šedinami. Chudá žena, stojaca oproti, musela byť Jane. Mala nevýraznú tvár a plavé vlasy, ktoré sa jej v jednoduchom vrkoči uvoľnili.

„Nie, nie, dievča! Už som sa rozhodla,“ zvolala nekompromisne gazdiná. Slúžka Jane si nahlas odfrkla a mrmlúc si o nespravodlivosti, usadila sa za dlhý stôl. Mary si zatiaľ nikto nevyšmol a práve keď premýšľala, ako na seba taktne upozorniť, zrak pani Marlowovej na nej spočinul.

„Tak,“ zvolala, „ty budeš posledná.“

Mary nestihla ani zareagovať, keď Jane urýchlene vstala.

„Vidíte, tu je chýbajúci pár rúk,“ zvolala a hneď spustila: „Ja teda môžem ísť so Stuartom,“ a už jej nebolo.

„Dievčisko pobláznené,“ vzdychla si pani Marlowová. Pohľadom sa pristavila pri Mary.

„Som pani Marlowová,“ povedala priateľskejšie, ako sa tvárilala. „Som gazdiná a mám to tu na starosti. A ty si?“

„Och, prepáčte, som Mary Woodsová.“

„Takže Mary. Teší ma a vítam ťa tu,“ napoly sa otočila k ostatným a orlím zrakom prechádzala z jednej tváre na druhú.

„Keďže nemáme veľa času, začneme prízemím a postupne budeme pokračovať hornými poschodiami. Vojvoda má prísť o pár dní, takže nie je dôvod na záhaľku. Budete musieť pracovať dňom i nocou. Ak s tým niekto nesúhlasí, má poslednú šancu odísť,“ na chvíľu zmlka a počkala, či sa niekto neprihlási.

Keď všetci mlčali, pokračovala. „Každému časom pridelím zoznam povinností, ktoré bude plniť do poslednej bodky. Keďže teraz je tu príliš veľa práce, budeme robiť všetci všetko. Je to jasné?“ spýtala sa autoritatívne a všetci svorne prikývli.

„Výborne,“ zhodnotila spokojne a zatvárala sa o niečo milšie.

„Ako prvé začneme strhávať závesy, vynesieme koberce a riadne ich vyprášime, muži vynosia nábytok, ktorý vyleštíme. Ženy začnú drhnúť dlážky,“ zhlboka sa nadýchla a ruky zaťala vbok. „Takže, hor sa do práce!“ zvolala.

Kapitola 2

Čím viac sa Daniel na druhý deň blížil z londýnskeho sídla k Weymontskému panstvu, tým väčšia túžba utiecť ním lomcovala. Nechcel si to pripustiť, no začínal spoznávať staré miesta. Časť jeho vedomia si vybavila zopár útržkov z minulosti, len čo vstúpil do mesta. Rybník, kam si chodieval zaplávať, dedinské trhy, kde každoročne vyhrával preteky v jazdení, hostinec kam sa zakrádal, keď bol starší. To všetko boli spomienky, ktoré tvorili jeho domov. Teraz sa však len cynicky uškrnul.

Domov.

To slovo mu po toľkých rokoch znelo cudzo. Nech už to bolo panstvo či plantáž, už nikdy nenazval ani jedno miesto domovom. Jednoducho to boli miesta, kde žil.

Pritiahol koňovi uzdu a spomalil do mierneho klusu. Naoko nezaujate sa rozhladol. Podľa poslednej správy od Voltersa bolo panstvo v horšom stave ako samotné peklo. Dobre si vedel predstaviť, ako sídlo spustne po rokoch zanedbávania.

Keď však prešiel cez most, jeho pozornosť okamžite upútala starostlivo upravená záhrada pred domom, za akú by sa nemusel hanbiť ani kráľovský palác.

Obdivne zdvihol obočie. Pozdĺž celej kamienkami vysypanej cesty stáli úhľadne zastrihnuté živé ploty, ktoré kde-tu poskytovali otvor vedúci do vytvoreného bludiska. Stromy vysadené pri cestičke akoby na povel rozkvitli všetkými farbami a ruže sa zdali byť vysadené s milimetrovou presnosťou.

Čo všetko sa dá spraviť, ak má človek dosť peňazí, skonštatoval ironicky. No vedel oceniť dobrú prácu a záhrada s upraveným okolím ňou určite bola. Povedal si, že nezaškodí, ak po-

chváli záhradníkov. Na vlastnej koži pocítil, aké nedoceneniteľné je slovo uznania.

Očami spočinul na obrysoch domu a nadobudol dojem, akoby sa zastavil čas. Akoby nikdy ani neodišiel. Možno len popínavý brečtan si ukradol viac miesta pri oknách, no všetko bolo presne tak, ako pred desiatimi rokmi.

Mierne sa zamračil. Obzrel sa a zbadal, ako ho doháňa jeho sprievod. Zrejme spomínal dlhšie ako očakával. Opäť nahodil masku dokonale nečitateľného výrazu bez toho, aby si to uvedomil. Bolo pre neho prirodzené nedať najavo nič z toho, čo si myslí alebo cíti, ak vôbec ešte bol schopný nejakého citu.

Rezko zoskočil z koňa a podal opraty mladému chlapcovi, ktorý urýchlene vybehol zo stajní v zadnej časti domu. Veľmi si nepotrpel na konvencie a tak nečakal, až dôjde jeho komorník, aby ho predstavil personálu. Pripustil aj, že niečo temné v ňom chcelo vidieť, ako sa zatvária, keď bez ohlásenia vtrhne dnu. Skôr, ako ho sluhovia mohli predbehnúť, sám roztvoril ťažké dvojkrídlové dvere a vošiel do domu.

Nastúpený sprievod sluhov zostal stáť ako primrznutý a udivene sa díval na muža, ktorý sa z ničoho nič zjavil v hale.

Daniel slabo zažmúril a snažil sa pochopiť smiešny výjav pred sebou. Personál nastúpený pri dverách bol doslova červený v tvári, ženám spod čepcov vykúkali neupravené kadere a rukávy mali vykasané až k laktom. Stavil by sa, že keby sa im lepšie prizrel, u niektorých by našiel na čele kropaje potu.

To ho snáď nikto nečakal a zbehli sa na poslednú chvíľu?! Na pár nekonečných sekúnd zavládlo hrobové ticho. Gazdina sa však rýchlo spamätala a pustila sa ho vítať. Daniel odstúpil od dverí a zastal vedľa nej so založenými rukami. Naozaj netradičné uvítanie, usúdil.